

Димитър Бежански

Чудни работи стават по
белия свят

Към градския транспорт има две изисквания – да е удобен и евтин.

Транспортът в нашия град отговаряше на тези изисквания с обратен знак – беше неудобен, но за сметка на това скъп. Ето защо хората предпочитаха да се водят предимно гратис. „Не стига, че се блъскаме като говеда – казваха си те – ами на всичко отгоре да дупчим и билети! Къде сте видели говеда да дупчи билет?“

И се возеха гратис.

По тази причина транспортната компания работеше на загуба. Нещо трябваше да се направи – или да подобри обслужването, или да се намали цената на билетите. Транспортната компания избра трети вариант – увеличи цената на билетите. С което се увеличиха и загубите, защото се увеличиха гратисчиите. Транспортната фирма реши да отвърне на удара. И то с два удара – отново увеличи цената на билетите, а паралелно – и броя на контрольорите.

Така загубите ѝ нараснаха още повече. Първо, защото на контрольорите трябваше да се плащат заплати, второ – защото гратисчиите се научиха да си правят фалшиви билети, и трето – защото пътниците взеха да бият контрольорите, така, че към тях трябваше да бъдат прикрепени бодигардове, на които също трябваше да се плащат заплати. И то по-високи от контрольорските. А в крайните квартали на града, редом с обявите „Възстановявам стари капачки“, се появиха и обяви „Възстановявам стари билети“.

Транспортните шефове трябваше пак да измислят нещо. И измислиха. Вдигнаха още цената на билетите, назначиха още контрольори и още бодигардове и същевременно намалиха превозните средства.

Намаляването преследваше две цели. От една страна се спестяват шофьорски заплати, а от друга – на всяко превозно средство се падат повече бройки от наличния контрольорободигардски състав, което в крайна сметка трябваше да доведе до печалба.

Трябваше, но не доведе. При новите условия пътниците се научиха да правят вече и фалшиви карти, а съкратените превозни средства станаха толкова претъпкани, че никакъв контролен орган не можеше да се напъха в тях, а ако все пак успееше да се напъха, на следващата спирка биваше изхвърлян в насинено, нащипано и изподрано състояние.

Транспортната фирма закъса съвсем. Сред шефовете ѝ се запрокравда идеята превозните средства да бъдат премахнати изцяло, а контрольоро-бодигардският екип да глобява пешеходците по улиците. В по-разширен вариант на проекта се предвижда глоби и по домовете. Тази идея обаче бе отхвърлена като крайно авангардна. Остана другата –

най-старата и най-традиционната идея, а именно: да бъде организиран удобен и евтин градски транспорт.

Точно тази идея бе осъществена.

Но не в нашия град, а в друг.

И не в нашата държава, а в друга. Казват, че хората там пътували не само с билети, но и с удоволствие. И транспортните им фирми печелели!

Чудни неща стават по белия свят.

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3029>]